

# 24 ΩΡΕΣ ΜΑΜΑ| ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΟΣΤΑΘΗ

by [Ταλκ](#)/ Μάρτιος 27, 2017/ [Χωρίς σχόλια](#)



Η επιμελήτρια εκδόσεων, συγγραφέας παιδικών βιβλίων και διαχειρίστρια του ιστολογίου [μια φορά κι έναν καιρό η μικρή ελένη](#) Ελένη Γεωργοστάθη μιλάει στο Ταλκ για το 24ωρό της.

**5.00 με 6.00-7.15:** Ξύπνημα, ανάλογα με τα κέφια, τις αντοχές και, φυσικά, τη δουλειά που με περιμένει. Ανήκω στους ανθρώπους που πετάγονται από το κρεβάτι και ετοιμάζονται μέσα σε λίγα λεπτά. Τσιμπάω κάτι, φτιάχνω τον εσπρέσο μου και κλείνομαι στο γραφείο μου (εργάζομαι στο σπίτι μου). Ένα γρήγορο σερφάρισμα στο ίντερνετ και στη συνέχεια με τα μούτρα στη δουλειά.

**7.15-8.00:** Κάνω ένα διάλειμμα για να ετοιμάσω πρωινό και να σημάνω εγερτήριο για την υπόλοιπη οικογένεια. Ευτυχώς τα παιδιά μου ετοιμάζονται αρκετά γρήγορα, σε αντίθεση με τον μπαμπά τους, ο οποίος πάντως τα πηγαίνει στην ώρα τους στο σχολείο και συνεχίζει για τη δουλειά του.

**8.00-13.00:** Και πάλι στο γραφείο μου. Η διόρθωση κειμένων απαιτεί αυτοσυγκέντρωση και μεθοδικότητα. Το να εργάζεσαι στο σπίτι κρύβει πολλές παγίδες, με κυριότερη την ψευδαίσθηση ότι εσύ ρυθμίζεις τους χρόνους σου. Στην πραγματικότητα, πρέπει να παντρέψεις τη δουλειά με ένα σωρό άλλα πράγματα, με κυριότερο τις οικιακές εργασίες. Η δεύτερη μεγάλη παγίδα είναι ο μοναχικός της χαρακτήρας. Προσωπικά δεν ενοχλούμαι, μου αρέσει να βυθίζομαι στον κόσμο των κειμένων που διορθώνω. Εξάλλου οι επαγγελματικές συναντήσεις κι η τηλεφωνική και ηλεκτρονική επικοινωνία με συγγραφείς, μεταφραστές και εκδοτικά στελέχη με κρατάνε σε επαφή με τους συνεργάτες μου, κάποιοι από τους οποίους είναι, έπειτα από τόσα χρόνια κοινής επαγγελματικής διαδρομής, και καλοί φίλοι. Όσο για τις σποραδικές επισκέψεις μου σε σχολεία και βιβλιοθήκες, αυτές αποτελούν ιδανική απόδραση από την εργασιακή ρουτίνα.

**13.15-14.30:** Ο κυριότερος λόγος για τον οποίο δε θα άλλαζα με τίποτα τη δουλειά στο σπίτι είναι το ότι μπορώ να παίρνω σχεδόν καθημερινά τις κόρες μου από το σχολείο, γεγονός που δίνει και σε αυτές και σε μένα μεγάλη χαρά. Η διαδρομή ως το σπίτι είναι απολαυστική, με τις

δυο τους να σχολιάζουν δασκάλους, συμμαθητές και γεγονότα της σχολικής πραγματικότητας. Η ίδια εκτονωτική φλυαρία συνεχίζεται και την ώρα του φαγητού και είναι μαγικό να αφουγκράζεσαι τον τρόπο σκέψης τους και τους κώδικες επικοινωνίας τους.

**14.30-17.30:** Ώρα για μένα να συνεχίσω τη δουλειά μου και γι' αυτές να διαβάσουν για το σχολείο. Τα κορίτσια είναι αρκετά αυτόνομα και υπεύθυνα, κι έτσι ετοιμάζουν μόνα τους τα μαθήματά τους ενόσω εγώ διορθώνω. Φυσικά, είμαι πάντα στη διάθεσή τους για να λύσω απορίες και για να κάνω τον τελικό έλεγχο.

**17.30-20.00:** Αρχίζει το ράλι των απογευματινών δραστηριοτήτων. Οι κόρες μου έχουν πολύ διαφορετικά ενδιαφέροντα και ταλέντα: η μία αγαπά το τένις και τη ζωγραφική, η άλλη την κολύμβηση και τη μουσική. Την ώρα του τένις συνήθως την αξιοποιώ πηγαίνοντας για περπάτημα, ενώ στο κολυμβητήριο το ρίχνω στο διάβασμα. Κάποιες ημέρες ο άντρας μου γυρίζει σχετικά νωρίς από τη δουλειά του και αναλαμβάνει ορισμένα από τα δρομολόγια, δίνοντάς μου την ευκαιρία να συνεχίσω τη δουλειά μου, να γράψω, να διαβάσω ή – σπανιότατα– να πεταχτώ σε καμιά ενδιαφέρουσα εκδήλωση.

**20.00-21.30:** Φαγητό και προετοιμασία των παιδιών για ύπνο. Οι εποχές που ο μπαμπάς τους κι εγώ τους διαβάζαμε βιβλία με τις ώρες πριν από τον ύπνο έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Πια είναι αυτόνομες αναγνώστριες. Ακόμα και τα βιβλία που μου έρχονται για το μπλογκ τα διαβάζουν συνήθως αυτές πριν από μένα αλλά, δυστυχώς, όχι και για μένα. Στην ερώτησή μου «*Πώς σου φάνηκε;*» η απάντηση είναι συνήθως «*Διάβασέ το και θα καταλάβεις*». Καμία ελπίδα...

**21.30-23.30:** Ώρα χαλάρωσης και κουβέντας για δυο σκληρά εργαζόμενους γονιούς. Τηλεόραση δεν πολυβλέπουμε, μόνο καμιά ταινία, αν αντέξουμε και δεν αποκοιμηθούμε στις πολυθρόνες. Εκεί πάντως που εγώ τουλάχιστον αρνούμαι να παραδοθώ στον ύπνο είναι όταν παρακολουθώ αθλητικές μεταδόσεις, κυρίως μπάσκετ, λιγότερο ποδόσφαιρο και τένις.

Τα βράδια της Παρασκευής είμαστε συνήθως πιο χαλαροί, τα ωράρια των παιδιών ξεχειλώνουν. Όταν φτιάχνει ο καιρός, τα γηπεδάκια και το θερινό σινεμά της περιοχής μας είναι το ιδανικό σημείο για να συναντήσουν οι κόρες μας τους φίλους τους κι εμείς τους γονείς τους, που, έπειτα από τόσες ώρες κοινής θητείας σε παιδικές χαρές και σχολεία, έχουν κι αυτοί γίνει δικοί μας φίλοι.

Τα Σαββατοκύριακά μας είναι σαφώς λιγότερο πιεστικά από τις καθημερινές, παρά το γεγονός ότι σε ορισμένες περιπτώσεις πρέπει να ξεκλέψω χρόνο για τη δουλειά μου. Κατά τα λοιπά, ψώνια, καμιά βιβλιοεκδήλωση ή θέατρο για παιδιά, παιδικά πάρτι, βόλτες στην πόλη. Με τον άντρα μου δε βγαίνουμε συχνά οι δυο μας, αρκετά βράδια Σαββάτου τα περνάμε με παρέα στο σπίτι μας ή σε φιλικά σπίτια. Όταν πάντως τα καταφέρνουμε να βγούμε, ο κινηματογράφος αποτελεί σταθερή αξία. Είμαστε κι οι δυο μανιώδεις σινεφίλ, οι ταινίες, όπως και η μουσική, αποτελούν μεγάλη αγάπη και σταθερό κώδικα επικοινωνίας μας.

Μια κουβέντα κλείνοντας: Όσο περιοριστική κι αν είναι η ζωή μιας ελεύθερης επαγγελματία που είναι και μαμά κι ενός μπαμπά που εργάζεται πολλές ώρες στον ιδιωτικό τομέα, προσπαθούμε κι οι δυο να απολαμβάνουμε κάθε στιγμή, ιδίως εκείνες που περνάμε με τα παιδιά μας. Αισθάνομαι ότι από πολλές απόψεις, και παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες, αυτά είναι τα καλύτερά μας χρόνια. Τουλάχιστον μέχρι να έρθουν τα ακόμα καλύτερα...



*Η Ελένη Γεωργοστάθη, όταν δεν επιμελείται κείμενα, γράφει βιβλία για παιδιά. Στις 30 Μαρτίου 2017 κυκλοφορεί το νέο της βιβλίο με τίτλο «Χάθηκε η μπάλα», από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Μπορείτε να δείτε όλα τα βιβλία της [εδώ](#).*